

[Lis Noer Holmberg]

Så længe der ikke ytres et massivt ønske fra de involverede parter om at ophæve denne lov og i stedet finde en anden form for aftale eller overenskomst, mener vi ikke, at vi skal blande os. Mig bekendt er der ikke fra hverken De Danske Landboforeninger, De Danske Husmandsforeninger eller Danmarks Landboudom ytret et sådant ønske.

Vi står her med et erhverv, der mere end noget andet er afhængigt af en aftale arbejdsgiver og arbejdstager imellem, selv om man kunne ønske sig, det måske var mere udbredt på andre områder også, al den stund der er tale om sæsonarbejde og levende væsener. Her tænker jeg selvfølgelig på dyrene, og så er det svært at afstikke helt firkantede løsninger, aftaler og husorden, som man har været inde på.

Det er i høj grad vigtigt, at vi følger og vi lytter til de ønsker, som Danmarks Landboudom fremkommer med, nemlig ønsket om frie aftaler. De ønsker ikke nogen form for organisationstvang eller ekstra regler. Det kan simpelt hen ikke praktiseres på den form for arbejdspladser, hvor der meget ofte er tale om en eller to medarbejdere.

Vi kan derfor ikke i CD støtte dette forslag fra Socialdemokratiet, men som sagt vil vi meget gerne være med til at modernisere det, og jeg har forstået, at det er der altså mange andre der gerne vil.

Så vil jeg gerne sige til hr. Stillinger fra SF, idet jeg har denne bog med, hvor jeg kan citere fra sidst, vi havde en debat. Dér siger min kollega Birgith Mogensen:

»I det hele taget tyder meget på, at det, man foreslår her, tænkes gennemført helt uden om organisationerne, og det synes vi ikke er en rigtig dårlig idé. (Folketingets forhandlinger 1987-88, 1. samling, sp. 9332).

Derfor kunne vi på det tidspunkt heller ikke støtte Socialdemokratiets forslag, og det kan vi altså heller ikke i dag.

Det er da rigtigt, at der har været en episode i tv. Her havde man fundet en helt ekstrem situation til gavn for SiD og måske endda formidlet af SiD, hvad ved jeg. Men tilbage er der altså det virkelige liv.

Med disse ord vil jeg gerne overgive lovforslaget til udvalgsbehandlingen. Vi vil meget gerne dér være med til at diskutere ændringer, modernisering i den pågældende medhjælperlov, men vi mener ikke, at den skal afskaffes.

Glønborg (KRF):

Medhjælperloven har i mange år fungeret som en passende og velegnet lov til regulering af ansættelse først og fremmest i landbruget. Det er helt klart, at denne lov nu er nået op i en alder, hvor den trænger til en gennemgang for at få en tilpasning til nutidens virkelighed. Det vil vi da gerne medvirke til fra Kristeligt Folkepartis side sker i en ikke alt for fjern fremtid.

Men at vi ligefrem skulle ophæve den, kan vi ikke se nogen som helst fornuftig begrundelse for. Den fungerer, den skal tilrettes, og så er det i orden. Naturligvis kan man finde nogle sjove eksempler på gammeldags sprogbrug og på bestemmelser, som svarer til fortidens forhold, men i de allerfleste tilfælde har man ikke haft nogen vanskeligheder ved at føre bestemmelserne over til nutidig brug.

Jeg har ikke meget lyst til at gå ind i detaljer om sagen nu, men i fortsættelse af den lille debat, der udvikledes ved min korte bemærkning til hr. Stillinger, kan jeg da lige sige, at jeg i mellemtiden har fundet Karnovs lovsamling frem. Den udmærker sig jo ved at belyse den slags ting med eksempler. Og jeg har naturligvis skyndt mig at løbe dem alle sammen igennem og se, om jeg kunne finde et eksempel, der lignede det, som hr. Stillinger henviste til. Det er ikke lykkedes mig.

Men jeg kan da lige bemærke, at en underrettsdom i 1951 statuerede som rimelig bortvisningsgrund, at en medhjælper adskillige gange også efter advarsel ikke var mødt til arbejdet, inden rimelig tid efter at der var kaldt på medhjælperen om morgenen. Det blev anset for at være en berettiget bortvisning.

Endvidere en højesteretsdom – så det har åbenbart været en indviklet sag, siden den gik til Højesteret – fra 1954. Det var en medhjælper, som røg i arbejdstiden og blev anset for at være bortvist med rette, da der var udstedt forbud mod tobaksrygning og medhjælperen var bekendt med dette.

Men der er også statueret eksempler på, at bortvisning var uberettiget. Jeg ved ikke, om de måske en lille smule ligner det, som hr. Stillinger henviste til. Det er en Vestre Landsrettsdom fra 1950. Det var en 16-årig mejerielev, der i sin fritid gik på kroen trods mejeribestyrerens advarsler herimod. Mejeribestyreren ville have vedkommende afskediget på det grundlag. Men her sagde Vestre Landsret altså nej. Det kunne ikke lade sig gøre.